

zier en hij schrikte toen hij dien glimlach plotseling zag wijken voor een uitdrukking van verrassing en van ontzetting tegelijk. Dina werd doodsbleek; zij begon zoo heftig te beven, dat zij haar dochtertje niet op den schoot houden kon, maar het kind voor zich op de tafel legde en Jan behoefde naar de oorzaak van die ontroering niet te vragen, want éér hij daartoe kwam, zag ook hij hem, den jonker van Porkema, hem, dien Mijnheer!

De jonker was een echte banjerheer geworden. Door familiebetrekking was hem de gelegenheid aangeboden om een jaar, drie, vier, in het buitenland te vertoeven en het was thans de vraag, of er van eene promotie in Leiden nog iets komen zou. Hij was om dat te onderzoeken naar de Academiestad gegaan, maar hij verveelde er zich schrikkelijk en om zich wat te verzetten, was hij eens naar den Haag overgewipt. Hij had in een paar hoofdsteden van Europa het leven volop genoten, namelijk wat zinnelijk genot aangaat, en hoewel hij daarbij niet juist nauwgezet was te werk gegaan, hij had met zijn gezond en krachtig lichaam de vermoeienissen van allerlei uitspattingen kloek kunnen wederstaan. Hij was wat zwaarder van gestalte, wat grover van huid geworden, maar de glans zijner oogen was nog niet verflauwd en zijne haarlokken had hij ongedund en onverkleurd behouden.

Hij droeg een hoogen, grijzen hoed, een zwart zijden stropdas, waaruit puntige boordtjes opstaken; een geel piqué vest; een blauwen fantasierok met vergulde knopen, korte mouwen en lange manchetten; voorts een broek van lichtkleurige grijze stof, wijd op de knieën maar nauwsluitend met zoogenaamde sous-pieds op de schoenen. Met de linkerhand in den broekzak, en met eene hondenzweep in de rechter kwam hij aandrentelen; die zweep was niet alleen een meubel van weelde; drie groote, langharige en langoorige patrijshonden waren hem tot niet altijd even onderdanig gezelschap; en zoo flaneerde hij eens langs de kramen en tenten.

Hij was op een ontmoeting met Dina niet bedacht, toch herkende hij haar terstond en hij merkte ook terstond op, dat zij thans als jonge vrouw en moeder eene zeer bekoorlijke vrouwelijke figuur geworden was, bij vergelijking met haar voorkomen als ongehuwde geenszins verminderd. Tevens behoefde hij er geen oogenblik aan te twijfelen, of hij ook herkend werd. Op Jan's houding en gelaat gaf hij geen acht, maar terwijl hij glimlachend en met zijne hondenzweep zwaaiende, Dina groette, kon hij zich in de beteekenis van den hoogen blos, die na doodelijke bleekheid haar gelaat overtoog, en van haar schitterenden oogopslag niet vergissen. Halverwege de Lange Pooten keerde hij op zijn weg terug.

Jan en Dina hadden intusschen geen enkel woord gewisseld; het spel met Jantje was geëindigd; de ouders hadden elkaar zelfs niet durven aanzien. Het was gekomen, dat noodlottige uur, waarvan zij eens overlegd hadden, dat het komen kon, waarvan zij echter in de laatste tijden het vooruitzicht of het eens komen zou, als het ware hadden weggedroomd.

De jonker van Porkema wandelde weder voorbij; hij trad het voorportaal